

เส้นทางของ เด็กสายวิทย์เรียนดี : สุริยะใส กตะศิลา

สุริยะใส กตะศิลา ผู้เคยเป็นเด็กเรียนเก่งคณิตศาสตร์ตั้งแต่ชั้นประถมศึกษา และเป็นนักเรียนมัธยมศึกษาสายวิทยาศาสตร์ที่เรียนดีด้วย ผู้ชายคนนี้เห็นความงดงามของการเรียนวิทยาศาสตร์และมองว่าวิทยาศาสตร์นั้นมีความสำคัญต่อวิถีชีวิตของเขา

● การเรียนวิทย์ในวัยเด็ก

ผมเรียนชั้นประถมศึกษาที่โรงเรียนบ้านแสนเมืองแคน ตำบลเมืองแคน อำเภอราชสีห์ จังหวัดศรีสะเกษ สมัยผมเรียนมีนักเรียนเกือบห้าร้อยคน ตอนเรียนผมเป็นประธานนักเรียน ตอนนั้นเรียนวิชา สปข. กพอ. ห้องแล็บก็ไม่มี แล็บก็อยู่ในป่า ในท้องนา ในสนามฟุตบอล อาจารย์พาเดินป่า อธิบายระบบนิเวศ อธิบายความแตกต่างระหว่างสิ่งมีชีวิตกับสิ่งไม่มีชีวิต ไล่จับตั๊กแตนมาแยกปีก แยกขา อธิบายส่วนประกอบของสัตว์ พยายามจะแยกให้เราเห็นว่าสัตว์มีกี่ประเภท ก็เป็นอะไรง่าย ๆ และผูกอยู่กับชีวิตประจำวัน โดยส่วนตัวไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นวิชา ไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นศาสตร์หรือองค์ความรู้อะไรเลย เป็นส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตประจำวันที่เราไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นอะไรเลย

ตอนมาเข้ามัธยมที่โรงเรียนราชสีห์ ซึ่งเป็นโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอยังอยู่ห่างจากบ้านเกิดประมาณ 6 กิโลเมตร ก็มีวิชาวิทยาศาสตร์ตอนเรียน ม. ต้นผมเริ่มสนใจการเรียนวิทยาศาสตร์มากขึ้น แต่เดิมวิชาที่สนใจและทำคะแนนระดับ

เด็กเรียนเก่งของผมคือวิชาคณิตศาสตร์ เพราะเวลาผลสอบประกาศจะอยู่ในระดับต้นตลอด วิชาวิทยาศาสตร์ตอน ม.ต้น เป็นวิชาที่สองที่ผมสนใจเป็นพิเศษ เพราะว่ามันท้าทายที่ได้เข้าห้องทดลอง ได้สัมผัสหลอดแก้ว บีกเกอร์ สารเคมี และมีวิธีการที่จำเพาะเจาะจงกว่าวิชาอื่น

ตอน ม.ปลาย การเรียนแยกเป็นวิชา ฟิสิกส์ เคมี ชีววิทยา ตัวเองก็รู้สึกชอบวิชาเคมีมากกว่า ในความรู้สึกเรา คิดว่าเคมีเป็นวิชาที่มีส่วนผสมระหว่างฟิสิกส์กับชีวะ และเหตุที่ไม่ชอบฟิสิกส์ เพราะรู้สึกฟิสิกส์ไม่ต่างจากคณิตศาสตร์เท่าไร ตอนอยู่ ม. 4 เทอม 2 ผมเป็นคนเดียวของชั้น ม. 4 ที่ได้เกรด 4

ตอน ม. 4 อาจารย์คงเห็นความโดดเด่นเมื่อทางจังหวัดจัดสัปดาห์วิทยาศาสตร์แห่งชาติ อาจารย์ก็บอกว่าคุณสุริยะใส วันวิทยาศาสตร์ครั้งนี้อาจารย์จะส่งเธอไปประกวด เราก็ถามว่าประกวดอะไร อาจารย์ก็บอกว่าประกวดสุนทรพจน์ให้นักเรียนจากทุกจังหวัดทำอีสานส่งตัวแทนเข้าประกวดพูด ในหัวข้อ “วิทยาศาสตร์กับชีวิตประจำวัน” จริงๆ แล้วผมก็เป็นนักพูดอยู่แล้ว

คือ เวลาเป็นตัวแทนเพื่อนไปบรรยายหน้าชั้น ผมก็ทำเป็นประจำตั้งแต่ประถมมาแล้ว จนได้รับการคัดเลือกให้เป็นประธานนักเรียนในระดับประถมศึกษา และก็ได้เป็นหัวหน้าห้องมาโดยตลอด

ตอนนั้น มีคนแข่งขันเกือบ 30 คน จาก 17 จังหวัด ผมไปพูดโดยที่เนื้อหาที่จะพูด อาจารย์ให้เตรียมเอง ผลออกมาได้ที่ 4 คนได้ที่ 1 ถึงที่ 3 เป็นผู้หญิงหมด รู้สึกเสียใจโอกาสเพราะเขาไม่ได้ดูแค่วิพูด แต่ดูที่เนื้อหาสาระด้วย ซึ่งโรงเรียนอื่นเขาให้อาจารย์เขียนให้ทั้งนั้น แต่ก็รู้สึกพอใจที่ได้ที่ 4 เพราะเราเขียนเอง

● วิทยาศาสตร์สำคัญอย่างไร

วิทยาศาสตร์เป็นวิชาที่อาจจะดูน่าเบื่อและยากสำหรับคนทั่วไป เพราะต้องใช้ความจำและการวิเคราะห์ มันอาจไม่สนุกเหมือนกับภาษาไทย และอาจไม่ง่ายเหมือนพลศึกษา แต่ถ้าตั้งใจ และเข้าใจจะสนุกมาก วิทยาศาสตร์จะนำเราออกไปในโลกที่เราไม่รู้ เป็นการค้นพบศาสตร์และองค์ความรู้ใหม่ ๆ ตลอดเวลา

ตอนที่เรียนเคมี ที่จำได้ก็มี การวัดกรดวัดเบส สำหรับชีววิทยาก็ผ่ากบ ผ่าเขียด ผ่าตั๊กแตน และรู้ว่าร่างกายคนมีอวัยวะส่วนไหนบ้าง นี่เป็นความแปลกใหม่กว่าวิชาอื่น

ผมพบว่าวิทยาศาสตร์ในห้องเรียนช่วยเราพิสูจน์ความจริงหลายๆ อย่างได้เยอะมาก

และเป็นเครื่องมือที่ดีที่ช่วยให้เราค้นคว้าท่องไปในโลกของความจริงได้ บางทีก็เป็นเรื่องใกล้ตัวเรา แต่เราไม่รู้ว่าจะทำไมจึงเกิดสิ่งนี้ขึ้น ทำไมอยู่ๆ ข้าวจึงบูด ทำไมเหล่าสาโทที่อีสานจึงต้องทำจากข้าว มันทำได้อย่างไร วิทยาศาสตร์สามารถให้คำตอบได้หมดเลย มันสนุกอีกแบบ

● **เพราะอะไรถึงทำให้เรียนคณิตศาสตร์ได้ดี**

คิดว่าเพราะชอบอ่านหนังสือ ผมอ่านหนังสือทุกวันก่อนนอน คิดว่าเป็นสาเหตุสำคัญที่ทำให้เรียนได้เกรดไม่ต่ำกว่า 3.50 ตลอด ผมจะซื้อคู่มือมาอ่านประกอบมากกว่าอ่านหนังสือเรียนในห้อง อีกสาเหตุหนึ่งก็คือคิดว่าทำให้เรียนคณิตศาสตร์ได้ดีคือชอบคิด ชอบวิเคราะห์ อย่าไปคิดว่าคณิตศาสตร์คือการบวกเลขและท่องจำ มันมีวิธีคิดและวิเคราะห์ด้วย ซึ่งอันนี้ผมอาจจะได้เปรียบเพื่อนคนอื่นที่พ่อผมชอบวิเคราะห์ข่าวให้ฟัง ผมชอบฟังผู้ใหญ่คุยกัน คิดว่ามีส่วนสำคัญที่ทำให้การรอบการคิดหรือโลกทัศน์ของผมขยายขึ้น เวลามองโจทย์คณิตศาสตร์บางทีเรามีคำตอบในใจ เหมือนกับที่เราได้คำตอบแล้ว เหมือนกับว่ามีกุญแจบางอย่างที่เราสามารถไขได้

● **ครอบครัวปลูกฝังอย่างไร**

พ่อเป็นคนที่ชอบเข้าสังคม เวลาพบปะคนก็จะชวนเรา ก่อนนอนพ่อจะพาไปดูข่าวทุกวัน เวลาดูข่าวพ่อจะวิเคราะห์ให้ฟัง ก็จะได้ความสามารถในการวิเคราะห์ระดับหนึ่งจากพ่อ ดูข่าวเสร็จก็อ่านหนังสือแล้วนอน ประเด็นสำคัญอยู่ที่การอ่านหนังสือมากกว่า

ผมอ่านหนังสือพิมพ์ตั้งแต่ 7 - 8 ขวบ ป้าเป็นผดุงครรภ์ เวลาเข้าไปในเมืองแล้วมักซื้อหนังสือพิมพ์กลับบ้าน เผอิญว่าช่วงนั้นมีสงครามชิงเกาะ ฟอร์ด แลนด์ ระหว่างอังกฤษกับอาร์เจนตินา เกาะฟอร์คแลนด์อยู่ทางฝั่งตะวันออกของอาร์เจนตินา มีการทิ้งระเบิด การยิงถล่มกัน มันเป็นเรื่องสงคราม และผมชอบดูหนังสือสงคราม จึงอ่านไทยรัฐทุกวัน ก็เหมือนอ่านนิยาย และเราก็ลุ้นว่าใครจะแพ้ใครจะชนะ ตัดการอ่านจนสุดท้ายอังกฤษชนะ ก็จบไป

พอเข้า ม.ต้น ผมติดอ่านข่าวการเมือง และข่าวกีฬาที่ห้องสมุดทุกวัน อ่านวิเคราะห์การเมืองไปเรื่อย ๆ และคิดว่าความคิดต่างๆ ทางสังคมและการเมืองได้เข้ามามากในช่วง ม.ปลาย จน ม. 6 ตอนนั้นอ่านข่าวนักศึกษาคู่ตัวสมัยรัฐบาลชาติชาย ก็พูดกับอาจารย์

สงสัยว่าทำไมเขาถึงต้องแลกชีวิตกับความเชื่อทางการเมืองบางอย่าง มันมากขนาดนั้นหรือ อาจารย์ สนใจ !

● **การเลือกเรียนต่อหลังจบ ม. ปลาย**

จริงๆ ตั้งใจจะไปสอบแพทย์ สอบสาธารณสุข หรือสายวิทย์โควต้าที่มหาวิทยาลัยขอนแก่น เพราะดูจากเกรดแล้วอาจารย์บอกว่าน่าจะไปสอบดู เพราะรุ่นพี่เคยสอบได้ อาจารย์ยังแซวเลยว่าถ้าเธอสอบติดอาจจะเป็นหมอดำคนแรกในมหาวิทยาลัยก็ได้นะ เพราะคนเรียนหมอส่วนใหญ่จะขาว แต่พอจะสอบจริงปรากฏว่าพ่อไม่อนุญาตเลย ต้องเลือกสายครูให้หมด ถ้าชอบวิทยาศาสตร์ก็ต้องเป็นครูวิทยาศาสตร์

ช่วงนั้นไปสอบทุนโครงการครูทายาทที่สถาบันราชภัฏสุรินทร์ และสถาบันราชภัฏอุบลราชธานีผมสอบติด แต่ผลเอ็นทรานซ์ออกมาไล่เลยกัน สุดท้ายก็เลือกที่กรุงเทพฯ เพราะอยากจะทำมาอยู่กรุงเทพฯ มากกว่า

“...อีกสาเหตุหนึ่งที่คิดว่าทำให้ตัวเองเรียนคณิตศาสตร์ได้ดีคือการคิด การวิเคราะห์ อย่าไปคิดว่าคณิตศาสตร์คือการบวกเลข และท่องจำ มันมีการคิดการวิเคราะห์ด้วย ซึ่งอันนี้อาจจะมีข้อได้เปรียบเพื่อนคนอื่นที่พ่อชอบวิเคราะห์ข่าวให้ฟัง...

เคยมีความคิดอยากไปเรียนที่รามสูริสว่านักศึกษาที่นั่นมีบทบาททางการเมืองมาก อยากไปทำกิจกรรมทางการเมือง แต่ว่าสภาพแวดล้อมของโรงเรียนไม่มีบรรยากาศแบบนั้นเลย ก็จะเก็บไว้ในใจ อาจารย์ท่านนี้ชื่ออาจารย์ทรงพล วรรณบุตร สอนฟิสิกส์ แต่ก็สนใจการเมืองด้วย และอาจารย์ก็แนะนำว่าคุณน่าจะเรียนรัฐศาสตร์ ตอนนั้นต้องบอกว่าแทบไม่รู้จักคำว่ารัฐศาสตร์เลย รู้จักแต่คณะศึกษาศาสตร์เท่านั้นแหละ

พอมาเรียนที่เกษตร ได้เรียนที่คณะศึกษาศาสตร์ ภาควิชาสุขวิทยา จบไปต้องไปทำงานสาธารณสุข หรือไม่ก็ไปเป็นครูสุขศึกษา ไม่คิดว่าจะต้องมาเป็นเจ้าหน้าที่สาธารณสุขหรือเป็นครูสุขศึกษา เพราะในคู่มือเอ็นทรานซ์เขียนว่าคุณจะแนะนำวิชาเคมีกับชีววิทยาเป็นหลัก เพราะ

อยากเป็นครูสอนเคมีอะไรแบบนั้น ก็เลยเลือกไปเป็นอันดับ 1 เพราะเลือกเรียนศึกษาศาสตร์ทั้ง 5 คณะ

หลังจากนั้นก็เข้ามาทำกิจกรรมนักศึกษา ความคิดอ่านทางการเมืองก็มากขึ้น เริ่มค้นพบตัวเองมากขึ้นว่า ตัวเองถนัดเรื่องอะไร จนสุดท้ายก็แทบจะเรียกได้ว่าความคิดที่จะเป็นครูได้หดหายไป พอมาทำกิจกรรมก็สนใจทางการเมือง ทางสายสังคมศาสตร์มากกว่า ก็มาเป็นเลขาสหพันธ์นิสิตนักศึกษาแห่งประเทศไทย ใน พ.ศ. 2539

● **คิดอย่างไรเกี่ยวกับช่องว่างทางการศึกษาของเด็กไทยที่ยังมีอยู่**

คุณภาพการศึกษาของเด็กกรุงกับเด็กต่างจังหวัดยังห่างกันมาก เราเป็นเด็กต่างจังหวัดเกรด 3.5 โดยตลอด พอมาเรียนที่ ม.เกษตรเพื่อนในกรุงเทพฯ ที่จบมัธยมมาเกรดประมาณ 2.4 2.5 เราคิดว่าเขาเรียนเก่งกว่าเราหลายๆ

ก็สงสัยในสิ่งที่เราสู้ กับสิ่งที่เขาสู้ และเมื่อดูเกรดประกอบ รู้สึกว่าไม่ใช่เลย จนเรานึกถึงครูคนหนึ่งเขาเคยบอกไว้ว่า “เก่งบ้านนอก ชี้ครอกในเมือง” นี้นิพจน์แบบชาวบ้านหมายความว่าเวลาไปอยู่ในเมืองนี้ คุณจะอยู่ท้ายแถว คืออาจจะกลายเป็นคนที่ไม่รู้เรื่องไปเลย เริ่มรู้สึกว่าสิ่งที่เราเรียนมาจากโรงเรียนในชนบทสู้โรงเรียนในเมืองไม่ได้จริงๆ รู้สึกว่าโอกาสของเด็กในเมืองสูงกว่า จึงเข้าใจแล้วว่าทำไมพ่อแม่จึงอยากให้ลูกของตัวเองเรียนโรงเรียนดังๆ

ความพยายามของกระทรวงศึกษาธิการที่ต้องการให้เด็กเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน มันไม่เป็นจริง ทรายไต่ที่โรงเรียนยังไม่ถูกปฏิรูปขนาดไหน ก็จะไม่มีการ ถ้าสมมติว่าผมมีลูก ผมก็คงไม่อยากให้ลูกเรียนที่โรงเรียน

บ้านนอก เพราะเป็นห่วงอนาคตของลูก อยากให้ลูกมีการศึกษาที่ดี แน่แน่นอนที่น่าจะให้เด็กเรียนที่โรงเรียนใกล้บ้าน แต่ก็ต้องทำให้โรงเรียนเหล่านั้นมีคุณภาพเท่ากันด้วย ถึงไม่เท่ากัน ก็อย่าให้ต่างระดับกันมากเกินไป

● การปลูกฝังความรู้ทางวิทยาศาสตร์ให้เด็ก จำเป็นอย่างไร

อันนี้พูดจากสิ่งที่ตัวเองได้หลังจากที่เรียนสายวิทย์-คณิตมา ผมคิดว่ามีส่วนสำคัญที่ทำให้การจาจัดระบบความคิดอ่านตกผลึกเร็วขึ้น และมีระบบระเบียบมากขึ้น เวลาคิดเกี่ยวกับปรากฏการณ์อะไรสักอย่างที่อยู่เบื้องหน้า จะทำให้เราเข้าใจมันมากขึ้น เห็นที่มาที่ไปของมัน มีตรรกะ มีเหตุมีผล เช่น ทำไมจริงจิด บัญหาไม่ไขแค่รอเยอะกับถนนน้อย ต้องคิดต่ออีกว่าทำไมคนต้องแข่งกันซื้อรถเรื่อยๆ ในขณะที่เดียวกันเราก็เห็นฝ่ายรัฐฯ พยายามขยายพื้นที่ถนนตลอดเวลา แต่ทำไม่ไม่พอ ต้องไปคิดต่อว่าสาเหตุเกิดจากอะไร เกิดจากวัฒนธรรมที่ฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือยหรือเปล่า

วิทยาศาสตร์สอนให้เราสังเกตทดลอง และคิดต่อกัน เพื่อให้ได้คำตอบสุดท้ายโดยทำให้สามารถจาจัดระบบความคิดของตัวเองได้เร็ว ผมเคยฟังผู้ใหญ่หลายท่านวิพากษ์วิจารณ์ว่าผมอายุยังน้อย แต่สื่อสารได้เป็นระบบส่วนหนึ่งก็ได้จากพื้นฐานการเรียน

● ปัญหาสังคมส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นเป็นเพราะ

สังคมไทยยังเป็นสังคมที่ขาดความคิดอย่างเป็นวิทยาศาสตร์หรือเปล่า

ความเชื่อเรื่องไสยศาสตร์นี่อย่าไปบอกว่าเป็นความเชื่อที่มงมาย แต่เป็นอิทธิพลของซีกโลกตะวันออกที่มีคุณค่าในมิติของจิตวิญญาณ ไม่เหมือนสังคมตะวันตกที่จุดแข็งเป็นสังคมที่คิดแบบวิทยาศาสตร์ ทุกสิ่งต้องเป็นเหตุผล พิสูจน์ได้ แต่โลกตะวันออกมีคุณค่าของจิต ซึ่งบางครั้งอยู่เหนือความจริง นี่เป็นอิทธิพลหนึ่งที่ทำให้ด็อกเตอร์บางคนที่ยเรียนจบเมืองนอกยังห้อยจตุคามเต็มคอ

หรือเรื่องเข้าทรง ผมยังเชื่อในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้ เป็นอิทธิพลของโลกตะวันออกที่พยายามสร้างคุณค่าทางจิตวิญญาณ ผมคิดว่าไม่เสียหายอะไร แต่ถ้าเชื่อโดยไม่ไตร่ตรอง ถ้าเชื่ออะไรแล้วเชื่อตามกัน เชื่อเพราะเป็นแฟชั่นนั้นแหละคือความมงมาย

ในมุมมองนี้อาจจะพูดได้ว่าความเป็นวิทยาศาสตร์ของสังคมไทย สะท้อนความอ่อนแอของคุณภาพการเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ของบ้านเรายังด้อยเมื่อเทียบกับโลกตะวันตก แต่ในขณะที่เดียวกันผมเชื่อว่าอิทธิพลของโลกตะวันออกก็มีส่วนสำคัญต่อความคิดและความเชื่อของคน และส่วนหนึ่งอาจเกิดจากความมั่นคงของระเบียบโลกใหม่ที่มันแย่ง เพราะความไร้ระเบียบมันสูงขึ้น

● หรือว่าสังคมไทยเป็นสังคมที่ทำตามกันไป เป็นสังคมที่เกาะกระแสไปเสียแล้ว

ถูกต้อง เป็นแฟชั่น อย่างจตุคามนี่พูดก็พูดเถาะ บางคนนี่ไม่ได้ศรัทธาจริง ๆ เลย แต่แขวนเพราะเป็นแฟชั่น แขวงเพราะมันราคาแพงกว่าของคนอื่น ไม่ได้แขวนเพราะเห็นคุณค่า ซึ่งสะท้อนว่าสังคมเราอาจจะมีหลักยึดไม่แข็ง ไม่ชัดพอ หรือความเป็นวิทยาศาสตร์มีอิทธิพลน้อยเกินไปในการกำกับวิถีชีวิตของคนตั้งแต่เด็กจนโต ทำให้ถูกครอบงำโดยแฟชั่นหรือปฏิกิริยาบางอย่าง

● เรื่องโอลิมปิกวิชาการมีความคิดเห็นอย่างไร

ผมอ่านข่าวที่รัฐสภาภูมิใจนะ ที่เด็กไทยได้เหรียญทอง เหรียญเงินกลับมาทุกปี แต่เราไปดูเด็กที่ได้เหรียญทองอยู่ใน 4 - 5 โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนในกรุงเทพฯ ช่วงที่ผมเรียนอยู่ยังไม่มีการแข่งขันโอลิมปิกวิชาการ แต่ถ้าผมคิดว่าผมคงได้ฝันอยากเป็นผู้แทนประเทศไทยไปแข่งด้วยซ้ำ แต่ถ้าเพื่อนโรงเรียนอื่นไปแล้วได้เหรียญมาก็คงดีใจแน่ ๆ แต่ก็คงอดดูถูกเหยียดหยามตัวเองไม่ได้ และก็คงไปถามอาจารย์ว่า ครูครับ เมื่อไรเราถึงจะมีสิทธิ์ไปแข่งขั้นกับเขาบ้าง

เรื่องนี้ต้องระวังหน่อย อย่าไปสร้างวัฒนธรรมของการแพ้ชนะ ระบบการศึกษาไม่ควรมีวัฒนธรรมของการแพ้ชนะ เพราะการศึกษาเป็นการค้นคว้าองค์ความรู้ใหม่ๆ เจอก็คือคำตอบทุกคนต้องไปด้วยกัน ต้องทำให้คนโง่รู้เท่าทันให้ได้ ต้องตอบโจทย์คำถาม ไม่ใช่เรามุ่งจะผลิตนักวิทยาศาสตร์ที่เก่งที่สุดในโลก แต่

เด็กไทยส่วนใหญ่ยังมีความรู้ที่ไม่ได้ตามมาตรฐานที่ตั้งไว้

● **อยากให้ สสวท. ทำอย่างไรกับโครงการโอลิมปิกวิชาการ**

คือผมไม่รู้ว่่า สสวท. มีกระบวนการอย่างไรกับเด็กที่ไปแข่งโอลิมปิกวิชาการเหล่านั้น แต่รู้สึกว่่าอันนี้แน่นอนเราเตรียมความพร้อมให้เด็กที่จะไปแข่ง แต่ในขณะที่เดียวกันก็ต้องขยายโครงการไปถึงเด็กไทยกลุ่มอื่นๆ ให้ได้ด้วย โดยเฉพาะเด็กที่อยู่ในชนบทแน่นอน อันนี้ต้องเป็นภาระหน้าที่ของ สสวท. ที่จะไปคิดเพิ่มและขยายงานทั้งกำลังคนและงบประมาณ ตรงนี้คิดว่าสำคัญมาก ถ้าอยากให้เด็กไทยคิดเป็นและคิดว่าต้องเป็นนโยบายที่รัฐบาลส่งเสริม ผมก็ใฝ่ฝันนะอยากให้รัฐบาลประกาศเรื่องนี้เป็นนโยบายแห่งชาติสักที

คิดว่าแทนที่จะไปคิดแต่เรื่องเด็กไหวสวย เด็กดัจฉริยะ ไม่ให้เด็กไปเดินเซ็นเตอร์พอยท์ไม่ให้ใส่สายเดี่ยว ในขณะที่ไม่สร้างเวทีใหม่ๆ ให้เด็กเลย ทำให้เวทีที่เป็นอยู่ปัจจุบันน่าเบื่อ ห้ามเขาไม่อยู่หรือก เด็กก็ต้องหนีไปหาเวทีใหม่ๆ ดังนั้นก็ต้องทำให้การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์น่าสนใจ ถ้าเป็นวาระแห่งชาติ ก็น่าจะมีกลยุทธ์ที่จะทำให้เด็กหันมาสนใจและเลือกที่จะไปทำในสิ่งที่เป็่นประโยชน์

● **ในโอกาสที่พู่แทนประเทศไทยจะไปแข่งโอลิมปิกวิชาการในเดือนกรกฎาคมและสิงหาคมนี้จะให้กำลังใจพวกเขาอย่างไร**

ชัยชนะของเด็กแน่นอนก็เป็นที่น่ายินดีของคนไทยอยู่แล้ว ผมในฐานะที่เป็นคนไทยคนหนึ่ง หันทีที่ได้เห็นข่าวนี้ในหนังสือพิมพ์ก็อดที่จะภูมิใจไม่ได้ บางทีก็อดคิดไม่ได้ว่่า ถ้าคนนั้นนามสกุลเหมือนเรา หรือเป็น

น้องเราๆ คงภาคภูมิใจมากกว่านี้ แต่ในขณะที่เดียวกันเราก็ก็นึกถึงโอกาสของคนด้อยโอกาส จะรู้สึกอย่างไรกับคนที่ไปแข่ง แต่ผมคิดว่่ามันไม่ใช่ปัญหาของเด็กที่จะไปแข่งขัน แต่เป็นปัญหาของผู้ใหญ่ ก็อยากให้มองๆ ที่จะไปแข่งขันตั้งใจทำให้ดีที่สุด อย่างน้อยชัยชนะที่ได้มาก็มีคุณค่าที่จะช่วยกระตุ้นให้การเรียนการสอนวิทยาศาสตร์ตื่นตัวอยู่ตลอดเวลา

นับเป็นเรื่องที่เรภาคภูมิใจที่เด็กไทยได้รางวัลในระดับโลก แต่ผมคิดว่าผู้ใหญ่กระทรวงศึกษาธิการ สสวท. แม้กระทั่งกระทรวงวิทยาศาสตร์ฯ ก็คงต้องคิดว่า เราจะสร้างเด็กเก่งวิทยาศาสตร์เหล่านั้นอย่างกว้างขวางและทั่วถึงได้อย่างไร โรงเรียนใดก็ได้ที่เข้ามาแข่งแล้วได้รางวัลไม่ใช่มีเพียง 4 - 5 โรงเรียนที่ผูกขาดเหมือนปีที่ผ่านมา เราจะสร้างโอกาสที่เด็กในชนบทคว่าเหรียญโอลิมปิกได้บ้างหรือไม่ ตรงนี้เป็นโจทย์สำหรับ สสวท. ให้คิด

“วิทยาศาสตร์สอนให้ราสังเกต
ทดลอง และคิดต่อด้วย เพื่อให้ได้คำตอบ
ตอนท้าย ทำให้สามารถจัดระบบ
ความคิดของตัวเองได้เร็ว...”

